

Motion till riksdagen 2012/13: MJ303

av Anders Ahlgren (C)

Tillämpningen av strandskyddets regelverk och landsbygdens utveckling

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att vida åtgärder för att tillämpningen av strandskyddslagstiftningen inte ska hämma landsbygdens utveckling.

Motivering

Allt tydligare framstår det att tillämpningen av strandskyddslagstiftningen hämmar landsbygdens utveckling och försvårar förutsättningarna att skapa attraktiva områden för bosättning. Senaste lagändringen 2009/10 och hur den tillämpats är ett exempel på att politikernas syfte motverkats. De som skriver allmänna råd på Boverket och Naturvårdsverket, liksom att det förekommer att handläggare på länsstyrelser och kommuner inte följer lagstiftningens intentioner.

Det behövs således mer radikala grepp. Främst borde man s.a.s. vända på steken och säga att man pekar ut de strandområden som är särskilt skyddsvärda och där det råder absolut förbud att bygga, dvs ta bort det generella strandskyddet. Därutöver görs för övriga områden, ej undantagna, en individuell prövning där vissa kriterier ska vara uppfyllda som t.ex. att man normalt har ett avstånd från tomtgräns till vattnet på minst 25 meter, man tar hänsyn till om människor frekventerar stranden i stor omfattning, om det finns några särskilda miljöhänsyn att ta etc. Det senare, hänsynen till flora och fauna, borde normalt inte vara något problem om man har ett minimiavstånd till vattnet.

Fel! Okänt namn på

Även om man inte tar till ett så radikalt grepp som att slopa det generella strandskyddet finns det en del att göra med det befintliga regelverket. Jag tar fram två fall:

Det ena fallet gäller LIS-områden. Reglerna för landsbygdsutveckling i strandnära områden i 7 kap. 18 § i miljöbalken blev inte bra. Detta att LIS-områden inte fungerar på det sätt som tänktes från lagstiftarens sida är motiv för att regeringen nu bör förtydliga avsikten med lagstiftningen. Som särskilt skäl för att bevilja en strandskyddsdispens får man enligt 7:18 d beakta om t.ex. en byggnad behövs för att bidra till utvecklingen av landsbygden. I 7:18 e anges begränsningarna och definitionen av ett LIS-område, och de är alldeles för snäva. Jag skulle gärna se en förändring av LIS-reglerna så att det tydligare framhävs att huvudsyftet är att höja attraktionen och medverka till landsbygdsutveckling. Ett exempel på en angelägen ändring är att ny enstaka bebyggelse inte ska behöva ligga intill befintlig bebyggelse. LIS-områdesdispenser ska även kunna användas för helt ny bebyggelse på en plats.

Det andra fallet jag vill lyfta fram är regeln om att strandskyddsdispens ska ges om området som dispensen avser – en väg, järnväg, bebyggelse, verksamhet eller annan exploatering – är väl avskilt från området närmast strandlinjen. Detta står i 7:18 c § i miljöbalken. Men detta lagrum har omvandlats i anvisningar och praxis så att det är svårt att få dispenser även här. I Naturvårdsverkets och Boverkets handbok 2009:4 ”Strandskydd – en vägledning för planering och prövning” anges att det ska vara sådana avskiljande exploateringar (väg, etc.) att de *tydligt* hindrar allmänheten att röra sig från den aktuella platsen till stranden. Detta har fått till följd att även länsvägar, även om de gått mellan den tänkta tomtplatsen och stranden, inte godkänts som skäl för dispens, se t.ex. Mark- och miljööverdomstolens dom 2011-06-17 i mål M215-11.

Sammanfattningsvis. Att ta bort det generella strandskyddet måste vara slutmålet för att överhuvudtaget få igång bebyggelse på den svenska landsbygden. Kan vi inte ta detta steg omedelbart, så är det nödvändigt att justera i gällande lagstiftning vad gäller t.ex. LIS-områden. De politiska intentionerna, att det handlar om landsbygdsutveckling, måste tränga genom. För detta krävs större åtgärder än att Naturvårdsverket och Boverket ser över sina handböcker. Detta bör ges regeringen till känna.

Stockholm den 28 september 2012

Anders Ahlgren (C)